

Arrest

**nr. 81 227 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 augustus 2008 en heeft zich op 20 augustus 2008 vluchteling verklaard.

1.2. Op 25 maart 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Op 4 maart 2011 werd deze beslissing ingetrokken. Nadat verzoeker werd gehoord werd het dossier op 31 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 januari 2012.

1.3. Op 17 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars uit het dorp Darej (provincie Khorasan - Iran) en bent u Iraans staatsburger. U woonde bij uw broer Ali Reza in Mashad (provincie Khorasan – Iran). Meer dan tien jaar geleden kreeg uw vader samen met zijn broer een auto-ongeluk, waarbij uw oom zijn been verloor. Uw vader betaalde zijn broer een schadevergoeding. Later vertelde uw oom wat er destijds gebeurd was aan zijn zoon, uw neef Ismael, die dit nieuws niet kon verkroppen, een haat koesterde tegen uw familie en jullie iets wilde terugdoen. In de winter van 1385 (Iraanse tijdrekening, stemt overeen met 2006 Europese tijdrekening) deed Ismael telefonisch een huwelijksaanzoek aan uw zus. Uw ouders hadden dit aanzoek niet aanvaard, maar Ismael had niettemin in het dorp Darej rondverteld dat hij nu met uw zus verloofd was. Een week later deed hij echter een officieel huwelijksaanzoek bij een andere dorpelinge. Ismael was nooit van plan te huwen met uw zus, het was enkel een plan van hem om uw zus te vernederen en haar naam te besmeuren. Een tweetal maanden later wachtten u, uw twee oudste broers en een andere neef, Ismael op na zijn werk. Jullie trokken een zak over zijn hoofd en staken hem in een auto. Op een verlaten plaats hebben jullie hem geslagen met de bedoeling hem te doden. Nadien zijn jullie zonder hem naar huis teruggekeerd. Ismael werd door iemand gevonden en kon zo terug naar huis keren. Nadat Ismael genezen was, ongeveer vier à vijf maanden later, werd u, toen u de winkel waar u werkte sloot, van achteren vastgepakt, in een auto geplaatst en meegenomen naar een veehouderij in de wijk Mashad-Goli. U werd aan handen en voeten gebond en in een put van twee meter gegooid. Ismael stond te lachen en beval anderen wat ze moesten doen. Twee van uw belagers sprongen eveneens in de put en sloegen u. De andere personen schepten aarde in de put met de woorden dat ze u zouden verkrachten en begraven. Na twee à drie uren gingen ze op een andere plaats praten. Een van de belagers die misschien zijn menselijkheid wilde tonen, kwam uw boeien losmaken en hielp u uit de put. U vluchtte te voet richting Mashad en ging naar een vriend, waar u uw broer Ali Reza opbelde. Hij kwam een half uur later ter plaatse en bracht u naar een vriend van hem. Ali Reza zei dat u daar moest blijven tot hij een oplossing gevonden had. U mocht van uw broer geen klacht indienen omdat de ruzie anders nog erger zou worden en hij regelde uw vlucht uit Iran. Ergens in 1386 (maart 2007 – maart 2008 Europese tijdrekening) vertrok u van Mashad met een autobus naar Teheran. U reisde met een andere autobus naar Urumieh, waar u een dag verbleef. Vervolgens vertrok u met een vrachtwagen naar een stad in Turkije. Na een week stapte u in een andere vrachtwagen die u naar Griekenland bracht. Daar werd u opgepakt en werden vingerafdrukken van u genomen. U bleef in Griekenland gedurende 7 à 8 maanden zonder er een asielaanvraag in te dienen. Na die periode konden de smokkelaars u op nog een andere vrachtwagen richting België zetten. U arriveerde in België op 19 augustus 2008 en de volgende dag diende u een asielaanvraag in. Zes maanden na uw aankomst in België hoorde u van uw vader dat uw neef samen met zijn vrienden aan de deur is geweest bij uw twee oudste broers, op zoek naar u. Toen uw broer wilde beletten dat ze binnen zouden komen, is hij 1 een stuk van zijn duim kwijt geraakt. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw origineel boekje van de burgerlijke stand en een outprint van uw profielpagina op facebook.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u na uw vertrek uit Iran nog 7 à 8 maanden in Griekenland verbleef zonder er daadwerkelijk bescherming te zoeken voor uw problemen alvorens u in augustus 2008 naar België uitweek waar u op 20 augustus 2008 asiel vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uw verklaring dat de smokkelaars u naar een veilig land wilden brengen en u telkens aan het lijntje hielden wanneer u uit Griekenland zou kunnen vertrekken (CGVS, p. 11), is geenszins afdoende voor het feit dat u 7 à 8 maanden wachtte alvorens effectief bescherming te zoeken. De ernst en de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven komen hierdoor sterk in het gedrang.

U verklaarde Iran verlaten te hebben omwille van de problemen die u ondervond met uw neef Ismael. Hij was boos wanneer hij hoorde dat zijn vader lang geleden een been verloor omwille van een auto-

ongeluk samen met uw vader (CGVS, p. 14-16). U sloeg Ismael nadat hij uw zus had vernederd met een nep-huwelijksaanzoek, waarna Ismael u enkele maanden later eveneens sloeg en dreigde u te vermoorden (CGVS, p. 14 ev.). Hierbij dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met uw neef is immers van louter interpersoonlijke, intrafamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en is enkel ingegeven door het feit dat uw neef een verkeersongeval waarbij zijn vader gewond raakte wilde wreken.

U heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van de door u aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst met uw neef Ismael geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Iran aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Iran voor u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. U liet na klacht in te dienen omdat uw broer zei dat de ruzie anders erger zou worden en uit de hand zou lopen (CGVS, p. 19). Deze uitleg is geenszins afdoende ter verklaring van uw nalatigheid. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte worden gebracht van de feiten. Bovendien verklaarde u nooit problemen gekend te hebben met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 20). Internationale bescherming kan evenwel pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Tevens heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u zich om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet elders in Iran zou kunnen vestigen om problemen met uw neef te vermijden. U verklaarde zich nergens anders te kunnen vestigen omdat Ismael u overal zou vinden, aangezien hij had gezegd dat hij daarvoor elke steen zou omdraaien (CGVS, p. 20). Dit argument kan niet weerhouden worden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen. U gaf tevens aan dat u toen een jongen van 16 jaar was, die nog nooit uit Mashad was weggeweest (CGVS, p. 21). Ook dit argument kan geenszins weerhouden worden, u slaagde er immers op die leeftijd wel in naar België te reizen.

De door u neergelegde documenten (boekje van burgerlijke stand en een outprint van uw profielpagina op facebook) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en het feit dat u een account heeft op facebook worden door mij immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, herhaalt verzoeker zijn relaas en voert hij aan dat zijn autoriteiten in Iran niet in de mogelijkheid zijn om hem te beschermen en de problematiek van de “eerwraak” tussen families er zelfs wordt ontkend.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: “Algemeen Ambtsbericht Iran” Rijksoverheid.nl, 25 augustus 2011”, p. 59 en 85, en een “Country of Origin Informatie (COI) Report”, Home Office UK Border Agency, 28 juni 2011, p. 39.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij na zijn vertrek uit Iran nog 7 à 8 maanden in Griekenland verbleef zonder er daadwerkelijk bescherming te zoeken voor zijn problemen, het conflict met zijn neef van louter interpersoonlijke, intrafamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is en enkel ingegeven is door het feit dat zijn neef een verkeersongeval waarbij zijn vader gewond raakte wilde wreken, hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gevolg van de door hem aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon doen/zou kunnen doen op de hulp en/of de bescherming van de in Iran aanwezige autoriteiten, en hij geen feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij zich om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op ernstige schade niet elders in Iran zou kunnen vestigen.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Daargelaten de correcte vaststelling dat verzoeker geen bescherming heeft gezocht in Griekenland niettegenstaande hij daar 7 à 8 maanden verbleef, toont verzoeker met de wens te benadrukken “*dat hij wel degelijk een gegronde vrees overeenkomstig de vluchtelingenconventie koestert*” omdat hij door zijn neef met de dood werd bedreigd en de situatie voor hem onhoudbaar werd en het gevaar onafwendbaar was, niet aan dat dit gemeenrechtelijk, intra familiaal en strafrechtelijk probleem ressorteert onder de criteria van het Verdrag van Genève. Immers, verzoeker gaat eraan voorbij dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, wat verzoeker in casu niet aantoont.

2.6. Daarenboven kan internationale bescherming slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in bedoelde zin kan rekenen vanwege de Iraanse autoriteiten. Bovendien, zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij nooit melding

zou hebben gemaakt van de door hem aangehaalde problemen bij de autoriteiten, hij nooit klacht indiende bij de politie en nooit om hulp verzocht bij bijvoorbeeld een advocaat. Verzoeker deed dit naar eigen zeggen niet omdat de Iraanse overheid tegen dergelijk geweld, met name eerwraak, niet wil optreden, hij geen tijd had om naar de overheid te stappen, het overheidsapparaat uiterst traag is en hij niet gelooft dat de Iraanse overheid hem tijdig had kunnen beschermen, wat wordt bevestigd door objectieve informatie, aldus verzoeker, bij de politiediensten vaak sprake is van partijdigheid, de situatie alleen zou escaleren, hij afkomstig is van het platteland waar men een grote vorm van "wetteloosheid" kent, een klacht nooit ten volle wordt onderzocht en zijn huis in brand werd gestoken.

Waar verzoeker verwijst naar het Nederlands Ambtsbericht Iran, 25 augustus 2011, en beweert dat hij geen steun kan vinden bij de overheid omdat zij tegen dergelijk geweld, met name eerwraak, niet willen optreden stelt de Raad vast dat de provincie waar verzoeker vandaan komt, met name Khorasan, niet vermeld wordt in het ambtsbericht als één van de provincies waar eerwraak voorkomt. Dit argument mist feitelijke grondslag. Dat verzoeker geen tijd had om naar de overheid te stappen is niet ernstig gelet op het tijdsverloop, met name begonnen de problemen in de winter van 1385 (2006), twee maanden later vielen zij hun neef lastig en lieten hem voor dood achter, vier-vijf maanden later werd verzoeker belaagd door zijn neef en kon ontvluchten, waarna verzoeker bij een vriend onderdook tot zijn broer een oplossing had gevonden. Waarom in die tussen tijd geen mogelijkheid was om een klacht bij de politie in te dienen is niet duidelijk. Dat sommige politiediensten partijdig zijn en de rechtsgang traag is, is evenmin een afdoende reden om geen bescherming te zoeken. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij op het platteland woont, wijst de Raad erop dat dit niet ernstig is vermits verzoeker bij zijn broer in Mashad woonde, de hoofdstad van zijn provincie.

De Raad stelt vast verzoeker of zijn broer niet eens de moeite hebben genomen een klacht in te dienen terwijl het precies de taak is van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en burgers te beschermen. In alle redelijkheid kon dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij minstens een poging ondernam om de bescherming van zijn autoriteiten in te roepen. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet om bescherming heeft verzocht bij zijn eigen autoriteiten en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen bescherming kon krijgen. Tot slot wordt de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas eveneens ondermijnd nu blijkt dat hij niet de enige was die zijn neef heeft geslagen met de bedoeling hem te doden, zodat kan verwacht worden dat ook zijn broers en een andere neef gevisieerd zouden zijn.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Waar verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel inroept dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou hebben miskend. Derhalve is dit onderdeel onontvankelijk.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Daarenboven heeft verzoeker ook niet aannemelijk gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van zijn autoriteiten. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS